

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 578/2025-49

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 7Nt/3/2024 z 22. mája 2025 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tost/25/2025 zo 16. júla 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. augusta 2025 bez zastúpenia advokátom, ktorého žiadal ustanoviť, domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), zákonného sudcu podľa 48 ods. 1 ústavy a prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), prezumpciu nevinoty podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uzneseniami Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „ŠTS“) o zamietnutí jeho návrhu na povolenie obnovy trestného konania a najvyššieho súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu ŠTS.

II.

2. Sťažovateľ bol uznaný vinným zo spolupáchateľstva pokračovacieho trestného činu podvodu. Opätovne sa domáha obnovy trestného konania z dôvodu nových skutočností (zánik Úradu špeciálnej prokuratúry, nepríslušnosť súdu a prokuratúry, účelové pridelenie veci vopred stanovenému senátu, nesúhlas so skutkovými zisteniami, procesnými úkonmi, vyhodnotením dôkazov, právnym posúdením či skutočnosť, že trestné konanie bolo mediálne sledované). Sťažovateľ žiadal podať prejudiciálne otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“).

3. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením ŠTS jeho návrh zamietol. Nezistil splnenie podmienok obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. Uviedol, že sťažovateľ žiadne nové dôkazy alebo skutočnosti, ktoré by boli súdu skôr neznáme, nepredložil. Z návrhu sťažovateľa vyplýva, že všetky „nové skutočnosti“ sťažovateľ zistil z odsudzujúcich rozhodnutí. Potom je podľa ŠTS logické, že týmito skutočnosťami sa súdy v pôvodnom konaní zaoberali. Ani ďalšie sťažovateľom namietané okolnosti nezakladajú dôvody obnovy konania, keďže vo všetkých prípadoch ide len o právne názory sťažovateľa. Uzavrel, že námietky sťažovateľa spadajú do rámca dovolacieho konania. ŠTS sťažovateľov návrh s otázkami, ktoré mal podľa jeho názoru položiť SD EÚ, vyhodnotil ako výzvu k akejsi akademickej diskusii a nevidel žiaden dôvod, aby bolo potrebné zodpovedať akúkoľvek prejudiciálnu otázku súvisiacu s konaním, o ktorého obnovu žiadal.

4. Proti uzneseniu ŠTS podal sťažovateľ sťažnosť. Zotrvával na návrhu a dodal, že rozhodnutie ŠTS považuje za arbitrárne a neodôvodnené. Zdôraznil, že ŠTS sa odmietol zaoberať jeho návrhom na podanie prejudiciálnej otázky bez akéhokoľvek vecného odôvodnenia. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyšší súd sťažnosť sťažovateľa zamietol. Bol toho názoru, že sťažovateľ žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy v návrhu neformuloval. Najvyšší súd uviedol, že návrh na povolenie obnovy konania nie je ďalším dovolaním a vznesené námietky spadajú do rámca dovolacieho konania, pričom dovolací prieskum vo veci sťažovateľa už prebehol. Podľa najvyššieho súdu je uznesenie ŠTS zákonné a presvedčivo odôvodnené, a preto sa s ním stotožnil. K námietkam zmanipulovaného zloženia senátu najvyššieho súdu uviedol, že sú hypotetické a sťažovateľ na podporu svojich tvrdení nepredložil žiadne relevantné informácie, ktorými by preukázal ich hodnovernosť. K námietke zániku Úradu špeciálnej prokuratúry uviedol, že zákonná reorganizácia prokuratúry nemôže byť dôvodom obnovy konania. Najvyšší súd považoval za nedôvodné aj sťažnostné námietky týkajúce sa prejudiciálnych otázok. Rovnako ako ŠTS nezistil dôvod na predloženie otázok SD EÚ.

III.

5. Sťažovateľ pokračuje v argumentácii z návrhu na povolenie obnovy konania a sťažnosti proti uzneseniu ŠTS. Tvrdí, že súdy jeho návrh zamietli výlučne z formálnych dôvodov s odkazom na nesplnenie podmienky nových skutočností bez toho, aby zohľadnili riziko nespravodlivosti pôvodného rozsudku. Takýto prehnaný formalizmus je podľa sťažovateľa v rozpore s jeho právom na spravodlivý proces a účinnú súdnu ochranu. Sťažovateľ tiež namieta, že najvyšší súd a ŠTS nevyhoveli jeho žiadosti na podanie prejudiciálnej otázky a v odôvodnení rozhodnutí nevysvetlili, prečo takú otázku nepovažujú za potrebnú. Z tohto dôvodu podľa neho prišiel o možnosť predložiť svoj prípad nezávislému európskemu súdu, ktorý by posúdil, či postup slovenských orgánov obstojí z hľadiska európskeho práva, najmä princípov efektívnej justičnej ochrany a spravodlivosti.

IV.

6. Proti uzneseniu ŠTS sťažovateľ mal právo a podal sťažnosť podľa Trestného poriadku, o ktorej rozhodol najvyšší súd, ktorého právomoc vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti proti tomuto uzneseniu. Pre nedostatok právomoci ústavného súdu preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu ŠTS podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá. V rozsahu

proti uzneseniu najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. Účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania (III. ÚS 40/2022, III. ÚS 537/2022) a cieľom konania o povolení obnovy konania nie je prieskum zákonnosti postupu súdu v pôvodnom konaní (III. ÚS 122/2021, III. ÚS 537/2022). Obnovou konania možno odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí trestných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy preskúmať rozhodnutie o vine a treste. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali v súlade s ústavou, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania a následne zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Podstatné je, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojvoľné. Okrem toho odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v inštančnom postupe súdneho konania, nemožno posudzovať izolovane (III. ÚS 808/2016, III. ÚS 67/2023) a treba ich posúdiť komplexne (III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09).

8. Podstatou tvrdení sťažovateľa je to, že dôvodom na obnovu trestného konania je množstvo dôvodov, ktoré sú totožné s tými, ktoré uviedol v návrhu na povolenie obnovy konania a sťažnosti proti uzneseniu ŠTS. Sťažovateľ namieta v podstate celé konanie od jeho začiatku. Nesúhlasí so skutkovými zisteniami, dokazovaním, procesnými úkonmi, právnym posúdením a formuluje aj ničím nepodložené tvrdenia o zmanipulovanom pridelení jeho veci konkrétnemu senátu. Tieto tvrdenia sú však kritikou rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré rozhodli o jeho vine a treste bez toho, aby ich bolo možné posúdiť ako nové skutočnosti a dôkazy. Zjavne mylný nie je právny záver všeobecných súdov o tom, že sťažovateľovu nespokojnosť nemožno posúdiť, či už ako novú skutočnosť, alebo dôkaz, alebo ako dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku. ŠTS náležite sťažovateľovi ozrejmil, prečo jeho argumenty nie sú dôvodom na povolenie obnovy konania. Najvyšší súd rovnako ako ŠTS správne zdôraznil, že povoliť obnovu konania možno len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Najvyšší súd, ktorého odôvodnenie treba posúdiť v súvislosti s odôvodnením uznesenia ŠTS, bez omylu vyhodnotil, že sťažovateľom uvádzané skutočnosti neodôvodňujú povolenie obnovy konania a zaoberal sa nimi v dovolacom konaní. Zjavne neopodstatnené sú tak námietky porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy.

9. Zjavne neopodstatnené sú i námietky porušenia základných práv podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 13 dohovoru a čl. 47 charty. Vylúčené je porušenie práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru, keďže vina sťažovateľa bola preukázaná nie v konaní o obnovu konania, ale v pôvodnom trestnom konaní. Zjavne neopodstatnená je i námietka porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sa na konanie o návrhu na povolenie obnovy trestného konania nevzťahuje, keďže nejde o rozhodnutie, ktoré priamo súvisí s oprávnenosťou trestného obvinenia (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04). Napokon zjavne neopodstatnená je i námietka porušenia práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a čl. 47 charty, keďže odvolací i dovolací prieskum veci sťažovateľa

riadne prebehol a sudy sa tiež zaoberali opätovným návrhom sťažovateľa na povolenie obnovy konania.

10. Najvyšší súd sa taktiež dostatočne zaoberal aj návrhom sťažovateľa na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnych otázok SD EÚ. ŠTS zrozumiteľne a logicky objasnil, prečo tieto otázky nemajú žiadnu relevanciu pre povolenie obnovy konania, a najvyšší súd na argumentáciu ŠTS v celom rozsahu odkázal. Obdobne sťažovateľom v ústavnej sťažnosti predložené otázky nemajú vplyv na správnosť záverov rozhodnutia ŠTS a najvyššieho súdu. V konaní, o ktorého obnovu sťažovateľ žiada, nebolo aplikované právo EÚ a návrhy sťažovateľa smerovali len proti výkladu trestného procesného práva o obnove konania bez akékoľvek presahu s právom EÚ.

11. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu